

[Tom Behnke]

de beskrev det, kan det her jo meget nemt, hvis vi ikke tager bredere fat, blive som at tømme et badekar med en teske, mens vandhanen stadig er åben.

Det ville være langt mere gavnligt, om alle de socialpolitiske ordførere tog fat i deres skattempolitiske ordførere, for det er dér, problemet ligger, og det er dér, det hele starter. Så længe arbejdskraften er så dyr, som den er på grund af skattetrykket, vil der ikke være plads til os alle på arbejdsmarkedet, for det har erhvervslivet ganske enkelt ikke råd til. Det vil være billigere at indkøbe maskiner i stedet for personel. Dér starter problemet.

Men nu er det altså socialministeren, vi debatterer med i dag, og når vi må se i øjnene, at vi har begrænsede ressourcer på området, er det Fremskridtspartiets politik, at vi først bruger ressourcer på de dårligst stillede; så må de, der egentlig godt kunne klare sig selv, gøre det. Indsatsen må tilrettelægges, så den enkelte hjælpes helt ud af det sociale kviksand, så vedkommende kan klare sig selv igen.

Fremskridtspartiet kan som nævnt godkende den foreslåede dagsorden, men Fremskridtspartiet og forhåbentlig alle andre vil denne gang holde ministeren fast på den foreslåede og snart vedtagne dagsorden. Vi har tidligere dagsordener, som enten meget langsomt eller slet ikke er blevet udmøntet i virkeligheden. Det kan vi ikke acceptere på dette område – heller ikke på dette område. Det er nødvendigt, at der sker noget, og at det sker snarest muligt.

Jeg skal ikke gentage alt, hvad der er blevet sagt af de forrige ordførere, men slutte med at tilslutte mig, hvad de har været inde på af positive ting og specielt det nøgleord, der er sagt, nemlig at der er behov for en indsats, og at den skal ske snarest muligt.

Jeg vil dog godt fremhæve den pind i dagsordensforslaget, der har med det frivillige sociale arbejde at gøre. Jeg synes, det er meget vigtigt, at vi respekterer og anerkender de frivillige sociale organisationer, og at vi passer på ikke at forplumre deres arbejde, hverken på den ene eller den anden måde. Det gælder om, at vi anerkender deres arbejde og lader dem arbejde på det felt, hvor de er bedst til at arbejde. For der er jo ingen tvivl om, at de frivillige organisationer kommer ud på steder, hvor det offentlige ikke kan nå ud, og hvor det offentlige nok heller ikke bør nå ud.

Bente Juncker (CD):

Når man er turist i nogle af de store byer – London, New York eller Berlin – går man og siger til sig selv: Hvor er det dejligt, at vi har så godt et socialt system derhjemme i Danmark, at vi ikke har alle de problemer, som man møder her. Dér møder man de hjemløse, man møder gadebørnene, man møder posedamerne.

Det er rigtigt, når socialministeren siger, at vi har et godt system. Det er jeg også enig i, men det fanger ikke alle op. Derfor skal jeg også sige tak for debatten i dag og tak for det svar, som socialministeren gav.

Jeg synes, det er foruroligende, at antallet af hjemløse nu er oppe på 40.000. Der er sket en voldsom stigning ikke blot igennem de sidste 10 år, men igennem de sidste 20 år, hvor mennesker har valgt at leve på den facon, både frivilligt og ufrivilligt.

CD har ved formuleringen af denne dagsorden lagt megen vægt på, at vi fik målrettet nogle midler til de dårligst stillede. Anvendelsen af disse midler udmøntes også i den dagsorden, som vi om lidt vedtager.

Vi har lagt vægt på, at man bevæger sig på det niveau, hvor man siger: Der skal være herbergspladser nok. Hvad er så »nok«? Det kan man spørge sig selv om ti gange, men vi kan ikke længere tåle den situation, hvor hjemløse bliver afvist gang på gang, hvor de ikke kan få et måltid mad, og hvor de ikke kan få en seng at sove i en nat eller to.

Vi lægger også vægt på – som der står i dagsordenen – at der skal være nogle være- og omsorgssteder, nogle steder, hvor man kan komme og gå, hvor man kan få lidt fred og ro og lidt varm kaffe, hvor man kan få vasket sit tøj, osv.

Vi er meget opmærksom på, at dette er et storbyproblem, og vi har lagt vægt på, at puljen primært skulle udløses til storbyerne. Her vil jeg gerne sige, at det, vi skal have, er nogle projekter nu med det samme, så man kan se, at der sker noget. Det skal ikke gå sådan, som det gik med psykiatrien, at man siger: Det kan man altså ikke måle endnu. Flere ordførere har allerede været inde på dette. Vi bliver nødt til at sige: Det her skal altså fungere! Det skal fungere allerede i det nye år.

Vi skal have søsat nogle projekter, som tilgodeser dem, der er allernederst i samfundssystemet, dem, vi finder i herbergerne, og vi skal